

“The Case For Letting The Stars Determine Who I Date”

Deixem que les estrelles determinin de qui ens enamorem

Pròleg de **Caterina Almirall**

per a la lectura audiovisual a càrrec de **Núria Gómez Gabriel**

En el marc de l'exposició

Un dia em vaig creuar amb un meteorit commissariada per Carolina Ciuti

Pròleg

L'astrologia és una interpretació creativa, simbòlica, intuïtiva i sovint espiritual basada en la informació astronòmica en la qual la lectura de la posició dels astres en un moment concret serveix per comprendre i organitzar el coneixement sobre la realitat i l'existència humana sobre la Terra. Al llarg del temps, nombroses civilitzacions han emprat diferents formes d'astrologia i han deixat la tasca interpretativa en mans de persones singulars del grup social, com xamans, sacerdotesses, mags i endevins.

Tot i que no hem deixat mai de caminar sota les estrelles, la nostra societat va renegar fa molt temps d'aquest tipus de coneixement en pro d'un pensament racional, modern i científic. D'una manera o una altra, però, els coneixements ancestrals han romàs entre nosaltres i en períodes determinats han estat recuperats per col·lectius i grups de tota mena, alguns dels quals han estat perseguits per això mateix. Si avui podem parlar d'un nou ressorgiment de l'interès per la màgia, l'esoterisme i l'espiritualitat, no ha de ser sense obviar que aquest interès té uns precedents històrics i que “mirar el cel en busca de respostes” no és res que haguem descobert nosaltres.

El món —des que és món, com diuen alguns— sempre ha estat en crisi. Cada crisi funciona com una espècie de *reset* que ens fa pensar que tot ho hem de fer de nou i que ho descobrim per primera vegada: cada naixement, cada mort, enamorament o desamor. Però sempre podem remetre'ns a un moment anterior en què tot semblava igualment bascular. La nostra incapacitat per recordar allò que no hem viscut, la nostra relació puntual i abstreta amb el cosmos, ens fa pensar que l'actual crisi és la pitjor i més brutal, el canvi més inesperat, el daltabaix més greu, i que el futur és més imprevisible que mai.

“Des que el món és món” ens fa pensar que hi va haver un moment en què el món no era món sinó una altra cosa, o simplement no era: un món anterior al món, anterior al món tal com el coneixem. Potser la incapacitat per recordar allò que no hem viscut ens ha regalat, en canvi, la capacitat d'imaginar individual i també col·lectivament, per mitjà de la qual hem creat universos paral·lels on hem ubicat totes aquelles coses que no sabíem com pensar. La generació d'oblit produeix una necessitat constant d'ubicar un origen. Tot allò que tenen de previsible els astres ho té de desconegut l'univers, i és en aquest marge d'incertesa on hem projectat les nostres creences, pors i desitjos. Aquest és l'espai on s'erigeix un imaginari comú que comprèn des d'un forat negre i el fons còsmic de microones, fins a altres formes de vida, éssers extra-terrestres i, sobretot, un espai sense temps mitològic i llegendari.

Avui, el ressorgiment de sistemes d'interpretació de la influència dels astres en la nostra cosmològia neoliberal ens parla, d'una banda, de la pervivència d'una fascinació ancestral pel cel nocturn i de la necessitat d'explicar l'origen i el destí, però sobretot ens parla d'una maquinària d'explotació d'aquestes necessitats i d'un sistema àvid d'explotar-les per treure'n un rendiment conforme a les característiques pròpies del temps present.

Una de les característiques més terrorífiques d'aquest monstre que anomenem capitalisme és la seva capacitat per devorar qualsevol forma o tipus d'expressió, ideologia, esdeveniment cultural o el que sigui, per més anticapitalista que sembli. De fet, com explica Mark Fisher, fagocitar, “preformar” ja abans que pugui ser radical, és la seva especialitat. És difícil trobar un fora, un contra o un anti que resisteixi els embats del capital: tot és susceptible de ser incorporat i capitalitzat, fins i tot les estrelles.

Si deixar que els astres determinin el nostre destí semblava fins fa poc una cosa del passat, de bojos, de frikis, de feministes, de bruixes, de crèduls o de comunistes, avui ja no és així. Núria Gómez Gabriel, com una sacerdotessa contemporània que llegeix el cosmos internet, ens explica amb **“The Case for Letting the Stars Determine Who I Date”** com s’ha produït aquest fenomen de canibalització dels oracles i l’astrologia, en el llenguatge mediàtic utilitzat per les grans corporacions que operen plataformes i relacions virtuals, i com aquests coneixements, en conseqüència, s’han vist transformats en el món contemporani.

Una de les aplicacions més usuals de l’astrologia és la carta astral, en la qual l’astròleg fa una interpretació gràfica del cel a l’hora i el lloc exactes que neix una persona. L’astròloga Renée Sils explica al seu web *Embodied Astrology* que la carta astral representa la primera impressió de llum i vibració, que al seu torn estableix una base en la percepció i la personalitat de cada individu. En certa manera, la idea de la carta astral ens remet a un origen comú, les estrelles, que ens fa a totes filles de les mateixes mares i ens acull sota un mateix sostre, però és un sostre que no sempre és igual. Les estrelles són allò més íntim que ens defineix, però també tot el contrari, són l’origen i tot allò preindividual.

D’una manera semblant operen els algorismes, que codifiquen la nostra conducta i la fan identificable, a la vegada que són allò més impersonal de cadascuna de nosaltres. Les estrelles, així com els algorismes, ens diuen que aquesta part no individual nostra que ens connecta amb un més enllà no és quelcom a què puguem acudir amb un exercici de memòria per recordar alguna cosa anterior cronològicament, sinó que ens retorna constantment al que Agamben anomena, al seu text *Genius*, un “present immemorial”, que remet al “temps sense temps mitològic”. La recerca de quelcom espiritual avui estaria vinculada no tant a buscar-se cadascú a si mateix per trobar un jo individuat, sinó més aviat a allò que ens posa en relació amb el món. Els algorismes i les estrelles són allò que tenim però que no ens pertany, aquesta part que connecta l’interior i l’exterior, el jo i el món, i que tot i que som nosaltres, ens és desconegut. Les respostes que busquem en la predictibilitat dels astres, o cada vegada que posem en funcionament els nostres algorismes —quan obrim Tinder o Instagram—, són, al cap i a la fi, un impuls per comprovar que no estem soles al món, un gest per deixar un rastre i a la vegada per trobar les traces de l’activitat d’altres existències igualment solitàries.

De la manera com llegim els astres a cada època, no en resulta només una determinada cosmologia, sinó que el sistema d’interpretació evidencia qui és que els està llegint, quan i on, i aquest és l’exercici que proposa **“The Case for Letting the Stars Determine Who I Date”**. Per això podem concloure que amb els astres no s’hi juga, perquè ells revelen molt més de nosaltres que no pas el que nosaltres podem arribar a saber d’ells.

Caterina Almirall